

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 305/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Energetika stavebníctvo financovanie, a.s.**, Podunajská 23, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, Nitra, proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. PB-14Cb/4/2010-1583 zo 6. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením okresného súdu o čiastočnom odňatí oslobodenia od súdneho poplatku za ňou podané dovolanie podľa § 254 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého priznané oslobodenie od súdneho poplatku súd kedykoľvek počas konania odníme, a to i so spätnou účinnosťou, ak sa do právoplatného skončenia konania preukáže, že pomery strany neodôvodňujú alebo neodôvodňovali oslobodenie od súdneho poplatku.

2. Okresný súd zamietol žalobu sťažovateľky proti žalovanému mestu. Krajský súd tento rozsudok potvrdil. Okresný súd uznesením z 2. mája 2025 zriadil v prospech žalovaného na uspokojenie jeho nároku na náhradu trov konania proti sťažovateľke záložné právo k jej peniazom na bankovom účte (48 219,71 eur). Sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie a okresný súd jej 22. septembra 2025 priznal úplné oslobodenie od súdneho poplatku za dovolanie (23 332 eur), keď zistil, že nedisponuje peniazmi na zaplatenie poplatku. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením okresný súd sťažovateľke oslobodenie odňal v časti prevyšujúcej 11 500 eur, teda 11 507,23 eur. K tomu dospel tak, že od v banke založených 48 219,71 eur odpočítal 36 712,48 eur, ktoré boli sťažovateľke na náhrade trov konania proti žalovanému priznané uznesením z 5. decembra 2025. Popritom uznesením zrušil záložné právo sťažovateľky k čiastke 11 507,23 eur tak, aby ich sťažovateľka mohla zaplatiť na súdny poplatok za dovolanie.

3. Sťažovateľka namieta, že boli a stále sú dôvody na celkové oslobodenie od súdneho poplatku, a preto je namietané uznesenie arbitrárne, keďže v čase rozhodnutia o priznaní oslobodenia bolo

na jej účet zabezpečovacím opatrením blokovaných 48 219,71 eur. Tvrdí, že okresný súd dospel k odňatiu oslobodenia na základe nesprávnych a retrospektívnych úvah, hoci v deň rozhodnutia o odňatí oslobodenia uvoľnenými prostriedkami nedisponovala. Rozhodnutie okresného súdu považuje za protichodné a v rozpore s princípom právnej istoty. Zdôrazňuje, že aj poukázanie 11 507,23 eur by pre ňu bolo likvidačné a súd jej nedal možnosť vysvetliť použitie tejto čiastky a namiesto toho rozhodoval na hypotetickej možnosti zaplatiť súdny poplatok. Sťažovateľka uvádza, že súdny poplatok predstavuje takmer všetky jej prostriedky a pre jeho nezaplatenie sa konanie o jej dovolaní zastaví, čím jej bude znemožnený prístup k dovolaciemu súdu.

II.

4. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá. Na rozhodovanie súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok sú primerane kladené požiadavky vyvoditeľné z ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Takéto rozhodnutia musia mať zákonný podklad a nemôžu byť prejavom arbitrárneho prístupu (III. ÚS 33/2025). Právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by tieto závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam (III. ÚS 264/05).

5. Záver okresného súdu o tom, že v prípade sťažovateľky nie je dôvod na úplné oslobodenie od súdneho poplatku, nie je zjavne mylný a vychádza z toho, že sťažovateľka mala v čase právoplatného skončenia sporu na účte v banke 48 219,71 eur. V čase rozhodnutia, ktorým bolo sťažovateľke priznané úplné oslobodenie od súdneho poplatku, bola celá táto čiastka založená v prospech žalovaného, no v čase ústavnou sťažnosťou namietaného rozhodnutia sťažovateľka mohla disponovať čiastkou 11 507,23 eur, a to na základe toho, že záložné právo k tejto čiastke bolo iným uznesením okresného súdu zrušené. Preto úvaha okresného súdu o tom, že sťažovateľka časť súdneho poplatku môže zaplatiť, nie je tak, ako tvrdí sťažovateľka, retrospektívna, keďže vychádza z jej aktuálnej finančnej situácie. Rovnako v tejto situácii nemožno identifikovať sťažovateľkou tvrdenú protichodnosť či rozpor s princípom právnej istoty. Je tomu tak preto, že možnosť prehodnotenia oslobodenia od súdneho poplatku vyplýva priamo z § 254 ods. 2 CSP. Napokon nemožno dospieť ani k tomu, že by zaplatenie súdneho poplatku bolo pre sťažovateľku likvidačné, keďže z jej vyhlásenia vyplýva, že ide o obchodnú spoločnosť, ktorá okrem spriaznených osôb nemá žiadnych veriteľov a jej jediným majetkom je popri čiastke na bankovom účte pohľadávka, ktorú si uplatňovala v namietanom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu